

BIZALOM

Havonta kétszer megjelenő szemle,

a világ folyásáról és az ember alkotásairól.

24. szám.

VI. évfolyam.

1935. Karácsony.

A gyermek Jézus.

Régebben a hó mindig illendően lehullott karácsonyra. Szép fehér szőnyeg terült a köre, meg a sárra, a várost, a világot hulladozó pelyheken átal nézhettük, a tisztaságnak, békességnek fátyolán átal. Karácsonyeste borulatán előjöttek a betlehemesek, fehér szűrben, kifordított kis ködmönben, úgy hozták a kivilágított Jézuska házát; és a karácsonyfa gyertyafényes ágain keresztül, ezüstös aranyos csillogáson keresztül a mesének, az álomnak távolába tekintettünk, egy jászol felé, hol a Gyermek nyugszik. Országokról, földrészekről egyszerre tekintenek karácsonyestéjén az emberi szemek a csecsemő felé, ki drágább, mint a hercegi babák, mint az egynapos trónörökösök: a megszületett kis Jézus felé, kinek csillagsugár süti a fejecskéjét.

Az égből lejtött a földre megszületni a kereszténység Megváltója. Az örök Ég és a mi földi halandóságunk találkozik a sugárzó kisedben, a jászol szalmáján. Két hazába való lett az Egek gyermeke, megbizonyítani nekünk, hogy mink is két hazának vagyunk a gyermekei. Ha mi fölnezzünk a magasságba, azt nem csak a gyönyörűségért tesszük, mert akkor szabadulást és menedéket is keresünk és akkor magunkat magasztosít fel a gondolatunk. Honvágy van a szemében, a lelkében a föld polgárának, aki fölfelé fordítja a tekintetét. Az a Kised, akit isteninek vallunk, sugalmat ád az embernek: emelkedett érzésében megkapja az ember ezt a sugalmat, magamagát is isteninek tudja az ember.

Igy tanít a gyermek Jézus, aki szót se tud még szólani, csak mosolyog.

Se Buddha, se Mózes, se Mohamed nem

nyerheti el azt az imádatot, ami a betlehemi kicsi Jézust elárasztja, sem Izis és Osiris, sem a görög meg a római istenségek szépei, méltóságai. Azt a hódolatot, ami gyöngédségből, elbájoltságból és szeretetből gomolyodik; azt a szeretetet egyetlen hatalom sem diktálhatja a szívünkre, amit a Gyermek sugárzott belénk napfényes sugárzás gyanánt, mert Senkit és Semmit nem lehet úgy szeretnünk, mint a gyermeket.

Királyok hódolnak előtte, mert nincs olyan fénye a koronának, mint a gyermek mosolyának.

Pásztorok, mert nem vezetheti így Más szelidségre, türelemre, odaadásra, mint a gyöngye gyermek.

Bárányok hódolnak előtte, mert nincs olyan ártatlanság a földi mezőn, mint a gyermeké.

Barmok hódolnak előtte, mert nincs jószág olyan, nincs kimélet, nincs hozzájuk való hűség a föld teremtményei közt, mint a gyermeké, kinek a kacsója nem tud ütni, kinek a nézése nem gyilkos szándék, hanem ámulat és öröm.

Csillag reszket fölötté, szolgálócsillag, mert nincs olyan tündöklés, mint a léleké, mely kigyuladt a megszületett gyermekben.

Télen született, hogy pótoljon minden virágot. Minden napmeleget és minden tüzelőt.

Mert Ő a gyermek, Ő a tavasz. Ő igéri az élet örök tavaszát. Ő a mi unhatatlan várakozásunk, Ő az eszmény, Ő az álom, Ő a csoda.

Ő a reménység, Ő a boldogság: a gyermek. Megtanul majd Ő beszélni, ajkain ige lesz a szív, édesebb a madárszónál, az ézengésnél erősebb. Ez a gyönyörű, mosolygó kis Jézuska le fogja tisztázni az életet, meg fogja váltani a csunya, tévedt, bolond szegény, szerencsétlen világot.

Egy rab karácsonya.

Halálszagú börtön
Dohos cellájában
Üldögél egy bús rab
Csendesen magában.
De lelke nyugtalan
S gondolata száll... száll,
Oda, hol egy könnyesszemű anya
Óréa ma hiába vár.
Hiába vár, hogy karácsony napján
Együtt gyűjtsák meg a gyertyát
A kis karácsonyfán.

Nagy Isten! Csak ma,
Ma mehetnék én,
Szállhatnék az ég peremén,
Repülhetnék egy kicsi faluba,
Édesanyám nyitott ablakára
S csókolhatnám könnyét,
Ki úgy vár a fiára.

Nem lehet! Hiába!
Súlyos a lánc, mély a börtön
S ha e fogságban van még egy kis öröm,
Csak üzenet lehet
A drága otthonból,
Hol egy kicsi konyhán
A tűzhely dorombol
S édesanya sorba
Szépen bepakolja,
Mit ő maga készít,
Fiának részit
S küldi e héten
Karácsony hetében;
Talán a vonat
Most hozza éppen
S rakja ki
A kicsi csomagot:
Édesanyától egy kis szívharmatot.
Vagy nem baj, ha nem jön
Csak egy kis levél,
Ennyi legyen benne:
„Fiam, jó legyél;
Szegény vagyok,
Küldni mit sem tudok,
De szívemmel mindig
Tenálad vagyok.
Levelem, ha veszed,
Csókold meg ott
S legyen néked is
Boldog karácsonyod.“

Karácsony este van.
A fegyház folyosón halk muzsikaszó,
A zárkasorokon
Széltében-hosszában
Felhangzik a parancs:
„Sorakozó!“
Már gyűjtják a gyertyát
S a nagy fa alatt
Égő szemmel megállt
A nagy szürke tömeg.

Merre a szem ellát,
Szelíd boldog lelkek,
Kik karácsony napján
Könnyezve ölelnek
Egy darab boldogságot.

A bús rab mindebből
Semmitsem látott.
Megszólal a zene,
Felhangzik az ének,
Majd helyet adnak annak,
Ki az Örök Igének
Kegyelméről szól
S hittel beszél
Az evangéliumról.

A rab ezt sem hallja.
Csak néha-néha
— Mintha más sem volna
Abban a beszédben —
Két szót hall:
Szeretet — — Kegyelem.
Szemében könny gyűl
S mintha csak messziről
Várna valakit,
Ki nem akar érkezni.
— Szívét vadul hallja
Mellében verni —
Némán suttog ajka:
„Nem lehet ... nem lehet!“
A pap rámondja:
Szeretet ... szeretet!
Visszaszól a hang:
„Nem lelem ... nem lelem!“
Ő felel az Ige:
Kegyelem ... kegyelem!

Nem! Nem, kegyelem nincsen;
Ha eddig úgy hittem,
Hogy szeret az anyám,
Most tudom, hogy talán
Rég el is felejtett.
Hogy türheti némán,
Hogy egyetlen fia
Könnyeket sírjon
Karácsony éjszakán?!
Nincs nékem anyám!
Senkim sincs nékem!
Másé tán az Isten is
Odafenn az Égben!.....
S míg a pap az Igét magyarázza,
Óklét dühösen az ég felé rázza.

Égő szemmel megy vissza a szobába,
Ajka csak mormol szüntelen magába;
Minden szava átok, káromlást hullató,
Mikor rácsapódik a nagy tölgyfaajtó.

Nem tudja, meddig ült
Ott a szobájában,
Hány gondolat forgott
Azóta agyában,
De mikor fáradtan
Ráborul az ágyra,
Egyszer csak feleszmél

Lépések zajára.
 Jön!..... Mégis jön!...
 Csomag... vagy levél.....
 Akármí,
 De arról beszél,
 Aki még szeret,
 Ki karácsony napján
 Égő imádsággal
 Virraszt fia felett.

Valaki zörget
 S az ajtót nyitja,
 Csendesén jön be,
 Csendesén megy vissza.
 Levelet ad át.....
 Ennyi volt csak benne:
 „Haldoklik anyád“.
 Leroskad a rab,
 Égő fájdalmában
 Szíve majd megszakad.
 Nehéz lesz a szeme, nehéz gondolatja;
 Csak néz mereven
 A nyirkos börtönfalra.....

De aztán feláll...
 Csodás égi béke,
 Mely szívére száll.....
 Szeme már nem véres
 S nem forog vadul;
 Az istenkáromló
 Imádkozni tanul.

Akadozva kezdi:

„Bocsáss meg jó Isten...
 Nem jól gondolkodtam,
 Bocsáss meg nékem,
 Hogy hálátlan voltam.
 Nem tudom mit mondjak,
 Hogyan imádkozzam,
 Nem tudom a fejem
 Akaratod alá
 Hogyan hajtsam;
 De mond ugy-e, mi belül
 A szívemen rág,
 Nem káromlás többé,
 De imádság...imádság?!
 Jó Isten szenteld meg
 Imádságos számat;
 Nagy az én kérésem...
 Add vissza anyámat,
 Édes jó anyámat!“.....

— — — — —
 Fáradtan dől le
 A kemény szalmaágyra,
 De arcán ott ragyog
 Megdicsőült álma.
 Álmában még soká
 Mosolyog a rab,
 Szívében ott maradt
 Egy isteni szikra,
 Mely a halálból is visszahívta —
 — Az édesanyát.
 Másnap a postát sietve adták át:

„Jobban van anyád.“

Mosolyog a rab:

„Én azt ugyis tudtam,
 Hiszen imádkoztam,
 Hittel imádkoztam!“

Hálaadásra kulcsolva kezét
 Szeme boldogan keresi az Eget:
 „Jó Atyám! Nevedet örökké áldom,
 Hogy nekem is volt
 Boldog szent karácsonyom!“

1935. december hó.

Kiss Ferenc
 fegyint. ev. lelkész.

Az állhatatos karácsonyfa.

Irta: Fóthy János.

Kicsi Misi nem tudja, mit csináljon az idejével. A karácsonyi szünidő első napja van, jó, hideg téli idő, de hó sincsen. Hiszen, ha volna! Most ott csuszkalhatna pajtásaival a Pasaréten, hólabdázhatna, ... a Szameknek ródlíja is van. Dehát nincs hó, ahhoz pedig nincs kedve Misinek, hogy céltalanul lógjon az utcán a fiúkkal, sohasem szerette az ilyen utcagyerek-tempókat. Ahhoz, persze még kevesebb kedve van, hogy itthon maradjon, a sötét udvari lakásban, ahol még olvasni sem lehet, mert Anya szigorúan megtiltotta, hogy villanyt gyújtson. Kicsi Misi nagyon jól tudja, miből élnek ők, Anya, ő és Buksi, aki hároméves. Mások, lehet, abból élnek, amit költenek. Ők abból élnek, amit spórolnak. Kicsi Misi hiába hétéves csak, jól tudja, milyen nehéz az élet. Hát szóval, villanyt gyújtani fiatal. Maradna egyetlen megoldás: Buk-sival játszani. De azt még Anya sem kívánhatja tőle, hogy második elemista létére órákig eljátsszadozzék egy hároméves gyerekekkel. Mit csináljon hát?

Kicsi Misi nem eset a feje lágyára. Eszébe jut, hogy holnapután karácsonyeste. Ilyenkor a kirakatok tele vannak a leggyönyörűbb holmival, ő bizony elmegy bevásárolni. Az, hogy „bevásárolni“, Misinél persze egészen mást jelent, mint a gazdag gyerekeknél. Az, hogy „bevásárolni“, Misinél azt jelenti, hogy szépen, lassan, nyugodtan és bizonyos előkelő fölénnyel végigsétál az utcán, megáll a kirakatoknál és válogat. Ezt veszem majd Anyának karácsonyra, ha gazdag leszek. Ezt veszem Buksinak. Ezt... igen, ezt... magamnak veszem meg.

Szinte roskadozik a képzelt ajándékok alatt mire az ilyen bevásárlásokról hazatér és még este az ágyban, elalvás előtt is sorra veszi: mit vett Anyának, Buksinak, önmagának... Istenem, de jó is volna!...

Hát szóval, bevásárolni megy.

Karácsonyfa is kellene, mert Anya valami olyasfélét mondott, hogy bizony nem tudja: lesz-e az idén pár pengője karácsonyfára. De a Szénatéren olyan szépeket látni, legalább az ő saját módján hadd vásároljon be karácsonyfát is,—nem igaz?

Anyá csak délben jön haza a varrásból, gyorsan megfőzi a kis ebédet, még gyorsabban elfogyasztják és szegényke már rohan is vissza a var-

rógéphez. „Örülünk, hogy így van“, — mondogatja Anya, de Kicsi Misi sokat gondolkozik rajta, miért kell ennek különösebben örülni?

Most még csak tíz óra lehet, kerek két óra-ja marad a bevásárlásra. Felöltözteti Buksit, kézenfogja, lezárja a lakást, — Buksit is, a kulcsot is leadja a házmesteréknél. Közben elégedetten konstataálja, hogy ilyenformán mindenki jól jár. Ő maga elmehezt hazulról, a házmesterék imádják Buksit és boldogok, ha náluk lehet, Buksi pedig csokoládés tejbegrízt kap tizóráira.

— Kezitcsókolom, — mondja a házmesternéninek, miután Buksit a kulccsal együtt leadta, és elszalad.

Istenem, a Széna-tér, karácsony előtti napokban! Mintha a Hűvösvölgy rándult volna be a házak közé, zöld az egész tér, zöld és fenyőillatú. És mennyi ember, micsoda forgalom! Kicsi Misi zsebredugott kézzel ödöng a jövevény fenyőerdőben, alaposan szemügyre véve minden egyes fát. Kicsi Misi válogatós természetű. Ez túl magas, ez túl alacsony. Ennek nincs meg az a bizonyos szép formája, ez meg túl sűrű... ha feldiszítik, olyan lesz, mint a háziúr, kis pocakos úriember, akinek a hátsán, tömzsi ujjain csak úgy szikrázik a sok aranylánc, gyémántgyűrű. Misi valami kedves, nem túl magas, nem túl alacsony, nem túl sűrű, de nem is túl ritkás fenyőt keres, amely olyan legyen, mint valami jó pajtás, afféle gyerekfa... tudjon mosolyogni, játszani, beszélgetni, mert fa és fa között is van ám különbség.

Egyszerre csak rámosolyog az egyik fenyő. Nem túl magas, nem túl alacsony, nem túl sűrű, de nem is ritkás... ez az! Misi megáll és nézi a fát. A fa visszanéz Misi-re. Barátkoznak.

— Szervusz, — gondolja Misi, — szervusz, kis karácsonyfa. Épp olyat kerestem, amilyen te vagy. Milyen jó volna, ha eljöhethnél hozzánk, meglátnád, mennyire szeretnélek. Anya is, Buksi is. Dehát persze, neked itt kell maradnod, amíg meg nem vásárolnak, neked oda kell menned, ahova visznek. Kár! Milyen jó friss szagod van.

A kis fenyő vidáman megcsiklandozza Misi orrát. A kis fenyő is gondol valamit, de ki tudja kitalálni, miket gondol egy fenyőfa?

Sokáig, sokáig nézik egymást.

— Hallod-e, kisfiú? — szólal meg most a fenyő. Misi megrezzen, a fenyőnek nem valami kellemes hangja van. Aztán körülnéz, hátha nem is hozzá szóltak.

— Hé, neked szólok, kisfiú, — bújik elő a fa mögül egy kofa-asszony — akarsz-e pár fillért keresni?

Misi szívdobogást kap a meglepetéstől. Hogy akar-e pár fillért keresni? Kinek nézik őt? Utca-
gyereknek? Elpirul. Ha anya, aki olyan büszke, hallaná ezt!...

— Ejnye már, — nyelvel a testes asszonyság. — mit tátod a szádat? Tartsd a válladat, majd felsegítem ezt a kis fát és vidd haza a méltósága lakására. Őt pengő, méltóságám, lelkem, ez a gyerek majd hazaviszi...

Misi csak áll és még mielőtt a száját kinyit-

hatná, már ott van a vállán a fenyő, az ő kis fenyőfája.

— Jól van, fiam, — mondja a méltósága, — vidd haza a fát, meg ezt a csomagot is, nekem még sok utam van. Mondd meg a lánynak, adjon neked harminc fillért. Margit-körút 197-b; II. emelet 4. ... Mittermayer ...

— Majd én felírom neki, méltóságám, — mondja a kofa-asszony és már kezébe is nyomja Misinek a cédulát.

Misi megindul, mint az alvajáró. Az az érzése van, mintha ez mással történnék, nem vele. Foltozott, de tiszta kis ruhájában, hogy is nézhették afféle piaci lézengőnek, aki ilyenféle fuvarra les? Ha Anya tudná...Sirmi szeretne. Hát mi volt vele, hogy nem merte a száját kinyitni: én, kérem, csak úgy itt vagyok, én, kérem, nem azért vagyok itt... Dehát most már hiába, megy lefelé a Margit-körúton és viszi a fát. Jaj, csak Anyával ne találkozzék! Sohasem hinné el, hogy butaság és véletlen az egész, nem pedig szándékosság...azért a pár fillért.

A kis fa, bármilyen kicsi, mégis akkora, mint ő maga, nehéz. Alaposan nyomja a vállát. De milyen jó szaga van! Csak ne csiklandozná úgy a fülét! Igazán olyan ez, mintha játszani akarna vele a fa.

És lassan-lassan havazni is kezd, hópelyhek esnek a szempillájára, meg sem vakarhatja a szeméit, egyik kezével a fát tartja a vállán, a másikban a csomag és a cédula. No jó, de azért mégis meg kell dörzsölnie a szemét, már alig lát, annyira hunyorog. Átlóditja a fát a másik vállára, megdörzsöli a szeméit...érdekes, hogy a vastag kesztyűben is mennyire elgémberedtek az ujjai.

Továbbmegy, most már vidámabban.

A szél kis cédulát sodor végig az utcán. Arrajön egy autóbusz, keresztülmegy rajta.

Ejnye, most már talán itt is vagyunk, nézzük csak? Hát cédula nincs. Kicsi Misi idekapkod-
odakapkod. Leteszi a fát, a csomagot. Lehúzza a kesztyűt, végigkeresgéli összes zsebeit, — cédula nincs. Mit csináljon? Eszébe jut, hogy az illető méltósága be is mondta a címét: Margit-körút... de hány szám is valami 197. szám...vagy 179?... vagy 149?... — egészen bizonyos, kilences volt benne. Dehát a név, a méltósága neve! Valami furcsa név...mintha a végén az volna: májer. De mi van az elején?

Kicsi Misi nagyot sóhajt és haragszik. Nem a fára haragszik, amely szörnyen nehéz kezd lenni, a kofára sem, a méltóságára sem. Önmagára haragszik, hogy is lehetett ennyire ügyefogyott, most tessék, cipelheti a fát a Margit-körúton végig. Pedig a Margit-körút hosszú és sok benne a kilences. De ha meg is találná az illető kilencest, kinek viszi a fát? Májer, ez nem elég. Valami van a Májer előtt is, de micsoda?

Bandukol, bandukol Kicsi Misi, csúszik, siklik a friss hóban, a fa irgalmatlanul nehéz, az ujjai gémberedettek, alig tudja fogni a fát meg a csomagot.

És könnyeket szipákol fagyos kis orra, de ezeket a könnyeket igazán nem a hideg préseli ki a szeméből.

A Ferenciek templomában delet harangoznak. Jézusom... Anya már otthon van és nem tudja, mi történt vele! Ahogy Anyára gondol, megnyugszik. Anya biztosan tudni fogja, mit kell csinálni ilyen esetben. Megindul futva, csetelve-botolva a Retek-utca felé.

— Hát ez miféle karácsonyfa? — kérdi meglepetten Anya. Misi elmondja, mi történt. Anya nem szól, csak a fejét csóválja. És nagyot sóhajt.

— Most mit csináljak? — Misi bűnbánóan szepeg.

— Kis bolondom, elmegy ebéd után a kofa-asszonyhoz és megkérdezed a méltósága nevét és címét. De ügyes légy, mert azt nem tűrhetem, hogy valaki az én kisfiamról egy pillanatig is azt higgye: tolvaj.

— Hogy te milyen okos vagy Anya! És én milyen buta! Hogy ez nem jutott magamnak is eszembe!

Ebéd után Anya elszalad. Buksi és a kulcs látogatóba mennek a házmesterékhez, Misi vállára veszi a fát, ujja akasztja a csomagot és elindul a Széna-térre.

Este lesz lassan, hét óra. Anya hazajön, Buksi a házmesterné ölében alszik, a kulcs a szegen.

— Mi az, Misi még nincs itthon? — Anya csupa rémület. Kimegy a kapu elé, nézeget. Nincs Misi. Vár. Misi nem jön. Megindul a Széna-tér felé. Misi sehol.

Nyolc óra. Anya már a rendőrségre akar szaladni, mikor belép az ajtón Misi. Vállán a karácsonyfa, kezében a csomag. Arca kék a hidegtől, szemei vörösek a sirástól. Leteszi a fát a sarokba és zokogva borul anya ölébe. Mi történt? Nagynehezen megtudja Anya, mi történt.

Kicsi Misi elment a kofaasszonyhoz, de nem találta ott. Várt, nagyon sokáig. Végre megjött az asszony, jól kinevette és megmondta a méltósága nevét és címét: Mittermayerné, Margit-körút 197/b. II. emelet 4. Köszönöm, néni. Misi odament, most már nem volt nehéz megtalálni. Becsöngetett. Nem jött senki ajtót nyitni. Csengetett még egyszer... még kétszer... még háromszor... senki. Úgy látszik, nincsenek otthon. No jó, majd csak hazajön a méltósága, várjuk meg a kapu előtt. Misi várt. Nem tudja meddig, csak sötét lett közben, össze-vissza fázott, már nem használt a topogás sem, a karcspokodás sem, ahogy a taxisoffőröktől látta az utcájuk sarkán. A barátok tornyában már harangoznak... a méltósága még mindig nem jön. Istenem... sötét este van. Anya vár otthon és nem tudja, mi történt vele.

A többi már tudjuk.

— Kis bolondom, hát miért nem hagytad a fát és a csomagot a házmesternél, a méltósága nevére?

Misi lehajtja a fejét:

— Mondtam már Anya, hogy buta vagyok. Bizony én erre sem gondoltam!...

— No, jó. Holnap, mielőtt munkába megyek, oda viszem én.

— Nem, Anya, ezt nem engedem. Majd én. Csak bízd rám, most majd sikerül.

Másnap, mikor Misi fölbred, tele van a szoba friss fenyőillattal. Karácsonyillattal. De a fa már nincs sehol, a csomag sem. Hát mégis elvitte Anya.

Kicsi Misi bűnbánóan eljászdadozik Buksival. De később mégis megünja és letétbe helyezi a házmesteréknél. Elmegy bevásárolni, de a Széna-térnek még a tájékát is elkerüli.

*

Karácsony este van. Buksit most Anya vitte át a házmesterékhez, még délután, de vele együtt Misit is száműzte ugyanoda.

— Majd ha csöngetek az ajtóban, hazajöhetnek — mondta és mosolygott.

Sokáig kellett-e várni, nem sokáig, Misi nem is tudja, de egyszerre csak megálltak kis szobájuk ajtajában, Buksival kézenfogva és az asztalon, angyali fényességben, ott állt a kis fenyő, az ő fenyőfája, azaz dehoggy is az övé: a méltóságáé. És mennyi arany, ezüst dísz rajta, angyalhaj, csokoládé, szaloncukor! Misi hinni sem akar a szemének. De aztán hinnie kell: a kis fenyőfa, karácsonyi díszében, rámosolyog és ez a mosoly olyan ismerős. Mintha azt mondaná:

— Szervusz, kicsi Misi, látod, mégis eljöttem hozzád! Megszeretted, megszerettelek. És szeretet, látod, elég ahhoz, hogy mindig odamenjünk, ahova mi akarjuk, ha ott szeretettel várnak ránk.

Misi kérdően néz Anyára, Anya mosolyog és elmondja, mi történt. Olyan semmi az egész, de hiszen néha ilyen semmiségeken múlik az egész élet, minden boldogság.

Elvitte a fát a méltóságához. A méltósága eleinte nem értette, de ő — Anya — elmondta neki az egész dolgot. Aztán mintha könnyes is lett volna a méltósága szeme.

— Nézze, kedvesem, — mondta Anyának — én azt hittem, már nem is hozzák el a fát, meg a csomagot, amiben a díszek vannak. Másikat vettem, mert ma vendégeket várok és egy estével előbb tartjuk a karcsónyfagyújtást és az ajándékosztást. Hát csak vigye szépen haza ezt a kis fát a kislának, meg a díszeket is. Aztán ünnepek után jöjjön el hozzám varrni, a lányom bálba megy az idén, ruha kell neki, úgyis régen keresek egy rendes varrónőt. Egy kis előleget is adok... tudom, lelkem, karácsonykor elkel a pénz. Na, Isten áldja, kellemes ünnepeket.

Misi figyelmesen hallgatja Anyát, aki persze azt hiszi, a méltóságának köszönhetik ezt a gyönyörű karácsonyfát, pedig ő tudja, hogy a fa akarta így, a méltósága jó szíve csak azt tette, amit a fa akart.

És rámosolyog a karácsonyfára. A karácsonyfa pedig visszamosolyog Misire... — csak ők tudják ketten a titkot...

Karácsonyi vigasz.

Karácsony! Te édes,
Lelkünknek virága,
Te hozzá illatot
Mindnyájunk számára.

Szegények, boldogok
És az elhagyottak,
E napon örülni
Mind egyformán tudnak.

Örülni boldogság!
Lelkek boldogsága,
Karácsony illata
Világunk átjárja.

Dél kelet és észak
Kárpátjai alatt,
Magyar édesanyák
Karácsonyt tartanak.

Csengő magyar ének
Röppen el ajkukról:
„Jézus szabadít meg
Minket a láncokból!”

Ne csüggedj magyar sziv!
Rabok édesanyja,
Ajkadnak dallamát
Az Úr Jézus hallja.

Ne csüggedj rab magyar!
Lesz még erős a kar,
Jézusunk zászlója
Védelméz és takar.

Ne csüggedj magyar sziv,
Mi veletek vagyunk,
Ellenség kezében
Soká már nem hagyunk!

Pusztuljon az ellen
Észak, kelet s délről,
Magyar szó hangozzék
Csak a határszélről.

Zengjen magyar nóta
Havas hegyek felől,
Ha majd Trianonnak
Határfala ledől.

Hadd zengjen a nóta:
„Lesz még szabad hona,
Lesz még a magyarnak
Boldog karácsonya!”

Karácsonyi kívánság.

A kis padlásszobában ugyanolyan örömmel üdvözölték a hópelyheket, mint kint a földeken. Sápadt fiúcska állt az ablakban és örömeiben tapsolt: „Itt a hó, jaj be jó! Nemsokára karácsony lesz!” A fiatalasszony, aki megszakítás nélkül, állandóan hajtotta a varrógépet, szomorú pillantást vetett a naptárra: már advent közepe van.

„És aztán jön a Jézuska, úgy-e Anyukám? — kérdezte az ágyban fekvő, beteg kis lány. Az anya gyors mozdulattal törölte meg szemét, majd lázas sietséggel folytatta munkáját.

Estére készen kell lennie, hogy új munkát hozhasson. És ez így megy napról-napra, hogy a legszükségesebbet maga és gyermekei számára megkeresse Erejének már immár a végén van.

Férjének súlyos betegsége, halála a gond a mindennapi kenyérért, mély nyomokat hagyott a fiatal anya arcán és még valami, amiről senki sem tudott, a bűnbánat, amely égette a lelkét és a hönvág a szerető szülők után és a kis falu után, amelyről olyan könnyen lemondott, hogy kövesse azt, akit maga számára választott, szülei akarata ellenére. Óh, be hamar felnyitlak a szemei, be hamar vágyódott vissza a megszokott, kedves otthonba! Késő volt, hordoznia kellett az életet, melyet maga választott.

Egy este egyedül volt otthon a két gyermek Anyjuk munkáért ment.

Annus hirtelen felült az ágyában:

„Jancsi!” — „Mit akarsz?”

„Tudod mit kérjünk karácsonyra? Nagy dollog, de még messze van karácsony, még van rá idő. Kérjünk a Jézuskától nagypapát meg nagymamát! Jó?”

Jancsi gondolkodott:

„Jó, Annus, és én még valamit fogok csinálni. Irok nagypapáéknak. Tudom hol laknak. Anyus egyszer mondta a címüket. Majd meglátod, hogy fognak örülni.” Azután boldog örömmel aludt el a két gyermek.

Másnap délután, a két gyermek legnagyobb öröme, édesanyjuk újra elment. Jancsi nagy nehezen az ablakhoz tolta a nagy asztalt, hogy a téli nap utolsó sugarai még megvilágítsák a levélpapírt. Nem sokat gondolkodott, hanem nagy gyermekbetűivel teleírta a papirost, borítékba tette, megcímezte, gyorsan leszaladt vele és bedobta a leveleszekrénybe.

Amikor édesanyjuk haza jött, a két gyermeket vidáman, ragyogó szemekkel találta. Jancsi éppen akkor mondta hangosan, örömmel a hangjában: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön béke és békesség...”

Két nap múlva bekopog a levélhordó egy falusi ház ajtaján:

„Nem tudom, ide szól-e ez a levél, így szól a cím: „Kedves Nagyszüleinknek N.-ben.?” Úgy tudom, maguknak vannak unokáik valahol a fővárosban? Isten áldja meg magukat.”

A szobában mély csend van. Az öreg asszony reszkető kezében tartja a levelet és félő tekintetét vet férje felé: „Felnyithatom?!” Az öreg ember szeretne felelni, de mintha egy vasmarok szoritáná össze a torkát. Az öreg asszony csendesen felbontja a levelet és áhítatos, remegő hangon olvassa:

Kedves Nagyszüleink!

Mi nagyon szeretünk benneteket. Annus is. én is. Apa meghalt és Anyus olyan sokat sír. Úgy szeretnénk hozzátok menni. Anyus azt mondta, hogy ott olyan nagyon szép. Úgy szeretnénk, ha nekünk is volnának nagyszüleink, mint más gyermekeknek. Mindennap arra kérjük Istent, hogy

karácsonyra adjon nekünk nagypapát és nagymamát.

Csókoltat benneteket
Jancsi és Annus.

Az öreg emberek zokogását csak a falióra egyhangú ketyegése szakította meg. Az öreg asszony csendesesen, kérő hangon megszólalt:

„Apa, ezek a mi unokáink és...és nemso-karácsony lesz!”

kára „Igen”, — az öreg férfi megtörölte könnyes szemét — nem hiába beszéltél nekem az Úr Jézus megbocsátó szeretetéről. Mindent el akarok felejteni és mindent megbocsátok. Ha Isten úgy akarja, holnap elutazom és elhozom a lányunkat a két gyerekkel. Te azalatt készíts el mindent nagyon szépen és akkor olyan karácsonyunk lesz, amilyen még nem volt.”

Azután kimentek a kapu elé és némán, könnyes, de boldog tekintettel néztek az ég felé. Lassan hullott a hó. A nagypapa levette a sapkáját és felesége kezét megszorítva hálás szívvel mondta: „Dicsőség a magasságos mennyeiben az Istennek...”

Karácsonyi kép.

Irta: Raab Mihály.

Ember járt az éjen át,
éji nap havában; *...
Fagy vacogtatta fogát,
s nem találta hajnalát
hajnali világban,
a felkelő Napban.

Béjárta az éjszakát,
nap-éj forrásában;
Megkereste enmagát,
Igazsága hajnalát,
az Úr világában,
az örök világban.

Szól az Úr az éjen át.
éji Nap havában;
Elbocsájtja egy Fiát,
az Igazság hajnalát.
Id' adta En-Magát,
az Ó órájában.

Ember jár az éjen át,
éj-nap órájában;
Megtalálta enmagát,
igazsága hajnalát,
az Úr képmásában,
világ forrásában.

* Éji nap hava=december.

Karácsonyi ének.

Giling-galang, giling-galang,
Azt hirdeti a kis harang:
Béke legyen minden házban,
Kunyhóban és palotában,
Tűnjön el a nyomor, átok
Helyébe zöld fennyőágak,
Hirdessék a szeretetet
Istenfélő embereknek.

Mit csináljunk légitámadás esetén?

A jövő háborújának legfélelmetesebb fegyvere, a repülőgép elleni védekezés mindjobban foglalkoztatja az összes európai államok kormányait. A légvédelmi berendezkedések mind nagyobb arányokban bontakoznak ki, a tehetős államok hatalmas összegeket költenek vagyon- és életvédelemre. A mi korlátozott anyagi lehetőségeink mellett is jelentős áldozatokra lesz szükség, hogy a legszükségesebb óvintézkedéseket megtehessek, de mindezen munka és áldozat kárbaveszik, ha nincs minden egyes polgár tisztában a védekezés módjával, illetve azzal, hogy az „egyén” hogy viselkedjék légitámadás esetén.

Még a legkegyetlenebb ellenfélről sem tehetjük fel azt, hogy légierőit kimondottan azzal a céllal küldje támadásba, hogy a határország lakossága közül minél nagyobb tömegeket gyilkoljon le. A lakott területek, városok elleni légitámadás célja csak az lehet, hogy az ország vérkeringését megbénítsa, ipari termelését, közlekedését leállítsa és a lakosság megfélemlítésével, pánik keltésével a katonáit megtörje és ezzel kényszerítse a hadvezetőséget az ellenállás feladására és egy diktált béke elfogadására.

A támadás tehát nem a polgári lakosság megsemmisítésére, hanem annak megfélemlítésére és munkaerejének letörésére irányul.

De feltéve, hogy egy kimondottan humánus ellenfél csak katonai célok ellen alkalmazza légiereit, a határország lakossága ez esetben is szenvedni fog ezeknek a bombáitól, mert katonai céloknak tekinthetők mindazok az ipartelemek, amelyek hadianyagot gyártanak, az összes vasútvonalak, állomások utak, víz-, gáz- és villanyerőművek stb. Mindezek pedig rendszerint sűrűn lakott területekkel vannak körülvéve és bármilyen lovagiasan gondolkozó ellenféllel is álljunk szemben, a polgári lakosság védelméről gondoskodni kell. Ez a kötelezettség azonban nem háriható kizárólag a hatóságokra, mert ezeknek a munkája csak akkor lehet eredményes, ha ezzel a kérdéssel mindenki részleteiben is foglalkozik és megismerkedik a védekezés és a helyes viselkedés módjaival. Az egész nemzetet fenyegető veszély ellen csak egységesen lehet védekezni és ez alól senki sem vonhatja ki magát, mert a polgári lakosság fegyelmezett és helyes viselkedése döntő befolyással lehet a háború kimenetelére.

Tehát itt elsősorban nem az egyén, hanem a köz érdekeiről van szó és egyeseknek a mulasztása vagy gondatlansága az egész nemzet sorsára kihatással lehet.

Légitámadás ellen mindenkor fel kell készülnünk, mert az érkezhethet a nap bármely órájában, teljesen különböző helyzetben találva a nagy város lakosságát.

A mai cikkünkben három ilyen esettel foglalkozunk. Az első különösen kisebb városok lakosaira fontos, akik a reggeli órákban bevásárlásaik céljából rendszerint a kisváros vagy falu főterén gyűlnek össze. Ez egy kiváló alkalom az ellenséges

repülő részére, mert a piacnak sikeres bombázása után úgyszólván az egész helység aznapi élelmezését teszi lehetetlenné. A nagy tömegben összesereglett lakosság feltűnő célpontul szolgál a várost megközelítő repülőnek, míg viszont, ha a légítámadást jelző riadó elhangzásakor mindenki azonnal fedezéket keres és a környező házak pincéibe elrejtőzik, valószínű, hogy a városnak ez a része el fogja kerülni a bombázást és a repülő más, jobb célok után fog nézni.

A villamosok gyors kiürítése szintén igen fontos, mert könnyen elképzelhető, hogy ha ezt telitalálat éri, úgy az összes utasok elpusztulnak. Ez egyike azoknak a példának, ahol igen nagy fontossága van a fegyelemnek és nyugalomnak. Képzeljük el a zsúfolt villamoson kitörő pánikot, ha a menekülés fejvesztetten történik és mindenki egyszerre akar a kijáratához kerülni. Az eredmény az lenne, hogy a gyengébbeket, asszonyokat és gyermekeket az ajtóban letaposnák és a kijáratot így eltorlaszolja mindenki részére lehetetlenné tennék a menekülést. Ily esetekben feltétlen szükséges a kocsivezetők és kalauzok erélyes és higgadt közbelépése, de a teljesen fegyelmezetlen közönséggel szemben ezek is tehetetlenek lennének.

Külön kell foglalkoznunk a lófogatú járművekkel való magatartásról is, mert egy megrémült kocsis, aki megvadult lovait szabadjára engedi, egész városrészben pánikot kelthet fel- és leszárguló lovaival és a fedezékhez siető lakosság között is nagy károkat okozhat. Ha már a kocsis elkövette azt a gondatlanságot, hogy lovait szabadjára engedte, úgy igyekezzünk azokat befogni és valami erre alkalmas helyhez megkötni, ha ez nem lenne lehetséges, úgy a rendőrség emberei kénytelenek a lovakat lelőni.

A bokrok téli metszése.

Azokat a bokrokat, amelyek nem tavasszal, vagy egyáltalában nem virítanak; felkopaszodtak, vagy túl magasra nyúltak, télen vágjuk vissza. Nem egyforma magasságban, mint ahogy az élősvényt szokás, hanem megifjítva, azaz a vastagabb részeket hosszabbra, a vékonyakat rövidebbre vágjuk, ollóval vagy fűrészszel. A töből sarjadzó túlsok vékony gyenge ágacskákat pedig töből vágjuk le, a földet kissé elkaparva mellőlük. Az így ifjított cserjéket nyár elején nyírjuk kellő formára.

Vigyázzunk, hogy az olyan bokrokat, amelyek tavasszal virítanak, amelyeknek a virágrügyei már kora ősszel fejlődnek, ne vágjuk vissza télen, mert hiszen ezzel a virágokat vágnók le, mint például a Forsythiánál, vagy az orgonánál. Ezeket, ha szükséges, részletenként ifjítjuk, azaz az egyes kiöregedett ágakat vágjuk vissza, részben töből, részben magasabbról. A gyökérből kihajtó sok vékonyka ágacskákat kiritkítjuk, csak néhány erősebbet hagyva meg. Ha töben ojtott orgonával van dolgunk, annak persze minden gyökérhajtását kivágjuk. A kiszáradt, vagy kihalófélben levő részeket is télen vágjuk ki az egészségesek közül.

Rabok karácsonyi imája!

Édes jó Atyánk, — teremtő Istenünk,
Gondolj most is reánk, mert sokat szenvedünk.
Küldd hozzánk Fiadat, a Krisztus Urunkat,
S ha Ő itt lesz közöttünk, jól érzük magunkat.
Megszűnik testünknek nehéz fájdalmi,
Lelkünk is felvidul s azt fogjuk mondani:
Meg vagyunk mentve minden fájdalomtól,
Lehulltak már rabbilincsek fáradt lábainkról.
Szemeink ragyognak, mint csillag az égen,
Óh Atyánk! — mi történt nagykarácsonyéjjel?
Megszületett az Úr Jézus, Bethlehem kis király,
Örvendezzünk, zengedezzünk, szép karácsony [éjszakán.
Most örömmel énekeljük: Krisztus Jézus született,
Készüljön fel minden bűnös, mert öhozza [elmehet.
Ne sirjatok, vigadjatok, nem lesz többé gyötrelmem,
Menjünk és imádjuk Jézust, óh merre vagy [Bethlehem?
Mit is vigyünk a részedre, nagy szegénységünkből?
Békességet, szeretetet, ezt adjuk tiszta szivből!
Darócruhánk alatt hordjuk a Neked szánt kincseket,
Gyűjtsd nyájadba szeretettel, igaz megtért
Te hallod szívünknek öröm dobogását, [szíveket.
És látod lelkünknek fényes tisztaságát,
Földi gyarlóságunk, igazi bánatát,
Most megtért szívekkel sietünk Tehozzád.
Mi is itt maradunk, a hív pásztorokkal
És boldogok leszünk, a mi Megváltónkkal.
Énekeket zengünk, égi seregekkel,
Téged áldunk és imádunk, boldog Bethle-
Hívd magadhoz Jézus, édes szüleinket, [hembe.
Vigasztald meg árván hagyott kedves hitve-
Legyél gyermekeink szívében közikla, [sünket,
Amíg édesatyjuk ismét nem tér vissza.
Lejár nemsokára rabságunk órája,
Örömmel indulunk ki-ki otthonába.
Szüleink, hitvesünk-gyermekeink várnak,
Karácsony éjszakán kis Jézust imádnak.
Karácsonyfa körül, most már együtt állunk,
Haza jött már közénk, kit régóta vártunk.
Dicsőség legyen a mennybéli Istennek,
Békesség, szeretet minden jó embernek.

Szerkesztői üzenetek.

A Karácsonyi Szent Ünnepre minden olvasónknak bő áldást kívánunk.

Felelős szerkesztő és kiadó:

N. GÖLLNER MÁRIA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

FOGHÁZMISSZIÓ HELYISÉGE

Budapest, V., Szalay-utca 16. III. 348. szám.